

HÃY MỜI NHỮNG NGƯỜI NGHÈO KHÓ, TÀN TẬT, QUÈ QUẠT, ĐUI MÙ...

Hôm nay, đúng vào Chúa Nhật Giáo Hội mở ra Năm Thánh Thể, tôi được dự một bữa tiệc Thánh Thể nhớ đời! Hơn hai mươi năm trước, mấy anh em trẻ Nhóm Mai Khôi chúng tôi một hôm chia sẻ Lời Chúa bất ngờ gặp phải đoạn **Lc 14, 12 – 14**:

“Đức Giê-su nói với kẻ đã mời Người rằng: Khi nào ông đãi khách ăn trưa hay ăn tối, thì đừng kêu bạn bè, anh em, hay bà con, hoặc láng giềng giàu có, kéo họ cũng mời lại ông, và như thế ông được đáp lễ rồi. Trái lại, khi ông đãi tiệc, hãy mời những người nghèo khó, tàn tật, què quặt, đui mù. Họ không có gì đáp lễ, và như thế, ông mới thật có phúc: vì ông sẽ được đáp lễ trong ngày các kẻ lành sống lại”.

Hồi đó, chỉ ngồi vòng tròn chia sẻ với nhau được những cảm nghiệm chung chung vậy thôi, chứ đem ra thực hành, sống cụ thể từng câu từng chữ đoạn Lời Chúa này một cách sát sườn theo kiểu thầy Phan-xi-cô nghèo khó đã từng sống mười mấy thế kỷ trước, thì cánh trẻ Giáo Dân chúng tôi xin thú thật là... chịu thua! Cũng dễ hiểu là vì đạo ấy ai cũng nghèo, giữ được một chân công nhân viên Nhà Nước ăn gạo bao cấp đã là may, lo mà “lao động là vinh quang, lang thang là... chết đói”, còn hơi sức đâu mà nghĩ đến chuyện đãi đằng thù tạc!?

Thế rồi thời gian cứ trôi qua vùn vụt, nay bản thân tôi đã là Linh Mục được hơn 6 năm, thi thoảng lại chạnh lòng nhớ chuyện xưa rồi nghiệm với chuyện nay, tự dung thấy ngưỡng ngưỡng làm sao ấy. Minh tu DCCT là một Dòng đi với người nghèo, luôn miệng nói về người nghèo mà sao vẫn cứ... chẳng thấy nghèo tí nào! Lâu lâu có dịp vui trong Dòng, mừng một vị Thánh nào đó, hoặc tạ ơn với các tân khấn, tân chức, kim ngân khánh, v.v., lễ xong thì đương nhiên cũng phải có lạc, dù tiệc tùng chẳng xa hoa tốn kém quá đáng, nhưng ăn uống nhộn nhịp xong, về phòng phải nằm nghỉ cho đỡ mệt vì ăn quá no, cười quá nhiều, ngẫm nghĩ lại thấy canh cánh một trăm trở. Nhìn tới nhìn lui trong bàn tiệc, thấy toàn là các Đức Cha, các Cha, các Soeurs, các Thầy, các ân nhân và những người quen biết gần xa, đạo cao đức trọng, súng sính áo Dòng hoặc veston, soirée, ai cũng đẹp, ai cũng sang! Đâu rồi người nghèo? Đâu rồi những người bị dạt sang một bên trong xã hội, chìm vào bóng tối quên lãng?

Có lần tôi với cha Khởi Phụng và cha Tiên Lộc đem câu Lời Chúa nói trên đề nghị với Bề Trên một Dòng Nữ thuộc vào hàng nổi tiếng sống nghèo. Các chị thấy hay quá, đúng quá, nhưng không biết xoay trở ra sao. Đành cứ phải mời cho đủ các Đức Cha, các Cha, đại diện

các Dòng Nam Nữ, và đương nhiên là ân nhân thân hữu, không dám quên sót ai, sợ phật lòng. Mà đã có các Đấng các Bậc cỡ đó thì đương nhiên tiệc tùng phải thịnh soạn linh đình, không thôi người ta cười cho, không đáng mặt một Nhà Dòng tổ chức kỷ niệm bao nhiêu năm hiện diện tại Việt Nam. Bữa tiệc hôm ấy, không hiểu có phải tôi trót chủ quan chẳng, thấy các chị lạc lõng lúng túng một cách đáng thương giữa những chuyện dựng rạp ăn uống văn nghệ xôm trò như thế! Mấy tuần sau có dịp trở lại thăm Nhà Dòng, nói chuyện mới thấy dư âm ngày vui ấy chẳng còn lại gì, may mà các chị vẫn giữ được cung cách nghèo.

Đang định đợi đến dịp 2005 DCCT kỷ niệm 80 năm có mặt ở Việt Nam, anh em chúng tôi đánh bạo đề nghị với Bề Trên của mình xem sao, thì không ngờ năm nay Nữ Đan Viện Biển Đức (énédictine lại mừng 50 năm. Mới ngỡ ý sơ qua, chị Bề Trên Tố Hương chịu ngay, lại thấy vui vẻ hăng hái ra mặt, coi bộ còn hào hứng phấn khởi hơn cả bữa tiệc đãi Đức Hồng Y, các Linh Mục, Tu Sĩ đại diện các Dòng Nam Nữ tổ chức vào sáng thứ bảy hôm qua. Cả Dòng Biển Đức hơn 60 chị già trẻ được huy động để chuẩn bị thật chu đáo. Bản thân tôi được các chị ân cần nhờ đứng ra mời... (xin lỗi, dùng nguyên văn Lời Chúa hơi bị thẳng thừng chói tai một chút) toàn là những anh chị em “nghèo khó, tàn tật, què quặt, đui mù”, còn thêm cả các em câm điếc, mồ côi cơ nhỡ nữa chứ!

Ngày vui ấy đã đến trong sự nao nức của cả đôi bên: người mời lẫn kẻ được mời. Sáng hôm nay, Chúa Nhật 31-10-2004, lũ lượt những Gia Đình, những Nhóm, những Mái Ấm người khuyết tật đổ về một góc nhỏ sát bên cảnh chợ đời Thủ Đức, làm xôn xao khu vườn lâu nay thanh vắng tịch mịch chỉ dành riêng cho khách Tịnh Tâm.

Bàn Thờ thay vì đặt trên bục cao, đã được dời xuống cho gần sát bên những hàng xe lăn xe lắc. Anh em DCCT được dịp “đổ quân” về đồng tế: cha Hữu Phú, cha Văn Quang, cha Thanh Bích, tôi, thầy sáu Xô Băng, thêm một lô các thầy Học Viện áo Dòng đen cổ trắng thắt chuỗi chính tề. Những chiếc áo dài Biển Đức màu cà-phê sữa hiền hòa nhu mì ngồi hẳn một cánh, còn lại là hàng trăm anh chị em và các cháu khuyết tật. Bài ca nhập lễ được cất lên trong tiếng đàn của một em khiếm thị Mái Ấm Thiên Ân: “Lạy Chúa, chúng con về từ bốn phương trời...”

Bài đọc sách Khôn Ngoan do Phước, tay organ khiếm thị, đọc bằng những đầu ngón tay lướt nhanh nhẹ nhàng trên những hàng chữ Braille. Câu đáp “Nguồn ánh sáng và Ôn Cứu Độ của tôi chính là Chúa, Hallelujah” được chọn hát vào giờ chót, tuy không đúng với Thánh Vịnh hôm nay, nhưng sao lại khớp đến thế với tâm tình, với bầu khí hiện tại, bởi không ai có thể phủ nhận rằng những con người đã mất đôi mắt, đã chẳng còn thấy được ánh sáng cuộc đời này, lại được Chúa âu yếm tặng cho một đôi mắt của tâm linh xem ra tỏ tường hơn nhiều những đôi mắt người bình thường chúng ta!

Bài đọc Thánh Thư Thê-xa-lô-ni-ca bị chậm lại một chút vì chị Thủy, một Tân Tòng bại liệt của Gia Đình Emmanuel gắng gượng mãi mới chống nạng được tới giảng đài. Giọng chị cất lên lạnh lạnh đầy xác tít: “Danh của Chúa chúng ta là Đức Giê-su, sẽ được tôn vinh nơi anh em, và anh em được tôn vinh nơi Người...”

Vâng, hôm nay đã ứng nghiệm lời Thánh Phao-lô, Thiên Chúa không chỉ là sẽ, mà là đã và đang được tôn vinh nơi nghị lực vượt thắng số phận nghiệt ngã của những anh chị em khuyết tật. Hóa ra họ bị tật mà không hề bị khuyết, họ tràn đầy “ân sủng của Thiên Chúa chúng ta”!

Sau khi thầy sáu Xô Băng công bố Tin Mừng, lần lượt mỗi cha đồng tế đều ngỏ lời với cộng đoàn, mỗi người một ý, xoay quanh chuyện ông Da-kêu được Chúa gọi đích danh mà đổi đời... Không còn là những mẫu bài giảng ngăn ngắt nữa, mà là những lời bộc bạch thật thà... Cha Thanh Bích kết thúc ngắn gọn: “Xin cảm ơn anh chị em khuyết tật, hôm nay, chính chúng tôi lại được nhận quá nhiều...”

Nhìn xuống những hàng xe lăn, tôi bắt gặp những ánh mắt rung rung, nếu còn thời gian cho anh chị em khuyết tật lên tiếng, không khéo họ lại cũng nói: “Xin cảm ơn các cha các thầy, xin cảm ơn các soeurs Biển Đức, chúng con đâu có phải là bạn bè, anh em, hay bà con, Lễ càng chẳng phải là ân nhân, là láng giềng giàu có của Nhà Dòng, chúng con cũng đâu có gì để đáp lễ Nhà Dòng, chúng con chỉ là những người nghèo khó, tàn tật, què quặt, đui mù, câm điếc, mồ côi cơ nhỡ... vậy mà sao chúng con lại được mời đến đây như thế này?”

Đến phần Kinh Lạy Cha, mười lăm chiếc áo xanh các em khiếm thính trường Thuận An, Lái Thiêu, của mẹ Nhiệm, dì Ngọc Lan, Dòng Saint Paul, tiến lên bục cao chếch phía sau bàn thờ. Đang khi cộng đoàn cố gắng kèm chậm lại tốc độ đọc Kinh Lạy Cha vẫn quen ào ào đều đều trong các Thánh Lễ lâu nay, thì các em bắt đầu... múa! Vâng, múa Kinh Lạy Cha! Em nào còn phát âm được thì vừa múa các cử điệu vừa vuron cổ, vận dụng hết độ rung dây thanh quản để ú ớ thật rập ràng: “Lạy Cha chúng con ở trên Trời... Xin Cha cho chúng con hôm nay...”

Không kèm được nữa rồi, tôi trào nước mắt, cha già Hữu Phú run run nghẹn ngào, các soeurs, cả những anh chị em ngồi xe lăn, cả các bạn sinh viên tình nguyện cũng bật khóc! Chúa ơi! Chúa nghe rõ tiếng các em đây chứ? Chúa hiểu hết lòng các em đây chứ? Thế này thì từ nay, chúng con, những người không bị câm, những người vẫn tự hào có tiếng có tiếng, có giọng hay ho, nhất là cánh Tu Sĩ Linh Mục chúng con, sẽ chẳng còn dám khơi khơi đọc Kinh Lạy Cha như một cái máy vô cảm. Chúng con đã hiểu đây đâu có phải là một câu kinh để đọc rồn rảng qua loa, mà là một lời khấn nguyện Thiên Chúa là Cha của chúng con hẳn hoi!

Rước Lễ cũng đặc biệt, các cha các thầy phải len lỏi giữa những vòng bánh xe lăn, những chiếc giường di động, những cặp nặng ngổn ngang, những bàn tay cụt ngón, những đôi mắt đeo kính đen, để trao Mình Thánh Chúa cho từng anh chị em khuyết tật giữa tiếng hát Kinh Hòa Bình: “Lạy Chúa, xin hãy dùng con như khí cụ Bình An của Chúa... để con rọi ánh sáng vào nơi tối tăm, đem niềm vui đến chốn u sầu...”

Đi trao Mình Thánh Chúa, các cha các thầy chúng tôi mới khám phá hôm nay có không ít những anh chị em không phải là Công Giáo. Họ đến đây đâu phải vì tò mò hay để được phát chẩn, họ đến trước hết là vì được ân cần trân trọng, cho dù các Soeurs Biển Đức chẳng tốn một đồng xu để làm các thiệp mời giấy lụa, kể nữa, quan trọng hơn, họ đến vì mang máng đoán biết sẽ có cơ may làm quen với một người Thầy, người Bạn Chân Tình là... Giê-su.

Đến phiên các chị Biển Đức cất lên bài ca Tạ Ơn 50 năm hết sức mộc mạc dung dị. Từng lời hát, từng nét nhạc không đệm đàn, không hề được luyện thanh điêu luyện cho nó xứng tầm những dịp long trọng thế này, vậy mà cứ vút cao, vút cao, len giữa những mái tranh, đong đưa với những ngọn tre, rồi lại như sà xuống, lay động cả những cánh cỏ xanh và những viên sỏi nhỏ trên lối đi quanh co...

Kết thúc là “Mẹ ơi, đời con đời bước theo Mẹ...” Ừ nhỉ, sẽ luôn có Mẹ dắt đoàn mù chúng con bám vai nhau rờn rẫn vào đời, sẽ luôn có Mẹ cùng bập bẹ ú ớ với chúng con bài ca Magnificat, sẽ có Mẹ đẩy phía sau những chiếc xe lăn chở đầy Tin Vui đến thăm mọi người!

Đúng là sau lễ thì cũng vẫn cứ phải có lạc, nhưng hôm nay, ở đây không có súp măng cua, không có bát bửu, không có bánh hỏi thịt quay, không có những tiếng dzô dzô dị hợm của bia bọt, không có những tiếng đập bao khăn mặt lớp lớp bốp bốp như pháo, không có những lời chúc tụng sáo rỗng đến tội nghiệp! Chỉ là cơm canh xào nấu đời thường, y như ở nhà, chỉ khác là đông quá, vui quá đi thôi. Văn nghệ đã chiến thì hấp dẫn vô cùng, khiến chẳng ai còn mải nói chuyện riêng ồn ào, quên cả lia đũa để trở mắt đồng tay nghe các em Mái Ấm Huynh Đệ Như Nghĩa của các dì Phan Sinh hát. Chú “Da-kêu” Y Beo người Bahnar đeo kính đen biểu diễn nổ máy xe lam bằng miệng, nghe thầy Phong, cô Hải cùng đệ tử Thiên Ân giới thiệu: “Ồ Mái Ấm của chúng tôi, niềm vui nhân gấp đôi”, nghe Gia Đình Hallelujah làm cử điệu hát vang: “Ta chỉ có một Chúa trên Trời là Cha, ta chỉ có một Đức Ki-tô là Thầy, còn chúng ta là anh em!”

Ở đầu bài viết này, tôi đã có nhắc đến hôm nay Giáo Hội đã mở đầu một Năm Thánh của Bí Tích Thánh Thể. Và tôi đã tâm sự rằng mình được dự một bữa tiệc Thánh Thể nhớ đời! Tôi không quá lời mà cường điệu đâu. Anh em trẻ trong Học Viện DCCT chúng tôi đã từng được cha già Hữu Phú dạy môn Phụng Vụ truyền cho cái điệu cảm về Thánh Lễ, thì hôm nay đây, chúng tôi cảm được cái điệu của một bữa tiệc do Chúa thiết đãi là thế nào. Với Thánh Lễ, qua Thánh Lễ, Chúa dọn ra cho chúng ta một đại tiệc thịnh soạn với hai món vô giá là Lời và Mình Máu của Giê-su, con trai yêu dấu của Người. Nói hai chứ chỉ là một, Lời và Mình Máu đều là Sự Sống.

Thần Linh từ Thiên Chúa đem xuống mời con người chúng ta thưởng thức, nhận lấy làm lương thực nuôi cuộc đời mình, thậm chí, dùng làm toa thuốc chữa trị những căn bệnh tưởng là nan y trầm kha.

Nghe no, ăn no, uống no rồi, Chúa Cha không để yên cho đàn con ngồi đó chơi không, Người muốn chúng ta về lại đời, vào lại đời, đến phiên mình cũng phải mở tiệc thết đãi anh chị em của mình bằng chính thực đơn Sự Sống mình đã được hưởng dùng miễn phí. Cái câu “Ite... Go... Allez... Hãy đi...” ở cuối Thánh Lễ như một lời Sai Đi mới thấm thía quá chừng! Nhất là trong bối cảnh Năm Thánh Truyền Giáo của Việt Nam 2004 đã sắp mãn...

Tạ ơn Chúa Giê-su với lời nhắn gửi sát sườn: “Hãy nhớ mời những người nghèo khó, tàn tật, què quặt, đui mù...” Cám ơn các chị Biển Đức đã đi tiên phong mở đường để chúng ta có quyền hy vọng sẽ có nhiều Giáo Xứ, nhiều Dòng Tu, trong đó có cả DCCT chúng tôi, nhiều cộng đoàn, nhiều gia đình Ki-tô hữu cũng biết mở tiệc “mời những người nghèo khó, tàn tật, què quặt, đui mù...”, không chỉ đến ăn cơm canh xào nấu, mà còn hơn thế nữa, mời dự tiệc Lời và Mình Máu Giê-su.

Ngẫm nghĩ thấy lo lo. Bởi năm nay 2004 sắp qua, năm tới 2005 sắp đến, chắc chắn có rất nhiều Giáo Xứ gốc dân di cư, nhiều Dòng Tu sẽ kỷ niệm 50 năm chào đời. Sẽ liên tục tiệc tùng linh đình hai ba ngày liền sau những Thánh Lễ Tạ Ơn. Chẳng ai có quyền ngăn cản cấm đoán chuyện ăn uống, nhưng e rằng tìm mỗi mắt mà không thấy Chúa đâu giữa sơn hào hải vị thơm phức và bia bọt lênh láng!

Thôi, bài viết đã miên man lê thê lắm rồi, xin được kết bằng lời Kinh Nguyện cùng Thánh Biển Đức mà các chị đã in trên mẫu ảnh kỷ niệm tặng kèm một xâu chuỗi Mai Khôi xinh xinh mười hạt:

“Lạy Thánh Tổ Biển Đức, năm xưa dưới sự hướng dẫn của Chúa Thánh Linh, ngài đã đi vào sa mạc Subiaco để chỉ tìm một mình Thiên Chúa. Xin ngài cầu giúp chúng con biết đi vào nội tâm, để nhờ Chúa Thánh Thần và Lòng Tin Cây Mến, chúng con cảm nếm được sự ngọt ngào của Tình Yêu Thiên Chúa. Ước gì, một khi tâm hồn chúng con trở nên rộng không, chúng con được đồng hình đồng dạng với Chúa Ki-tô: gương mẫu Khiết Tịnh, Khó Nghèo và Vâng Phục. Nhờ đó, Ơn Gọi Cứu Thế của chúng con làm nảy sinh nhiều hoa quả cho Hội Thánh và cho mọi người, hầu tất cả đều nhận biết, mến yêu và làm vinh danh Chúa Cha hơn. Amen. Hallelujah”.

*Lm LÊ QUANG UY, DCCT,
Chúa Nhật 31-10-2004*

Kính thưa Quý vị, đặc biệt các bạn trẻ,

Trong số những người thân của chúng ta. Không phải tất cả đều đã có máy điện toán (vi tính) hoặc có dùng email, hoặc đã có thể nhận được những thông tin này...

Vì vậy, xin hãy ủng hộ chúng tôi bằng cách phổ biến thông tin này bằng email hoặc in ra, photocopy và gửi cho người thân của Quý vị. Đặc biệt xin gửi cho những ai chưa có sử dụng internet.

Xin chân thành cảm ơn

congiaovietnam@gmail.com
<http://www.congiaovietnam.net>

*Nguồn: Internet E-mail by congiaovietnam@gmail.com chuyển
<http://www.congiaovietnam.net>*

*Đăng ngày Thứ Sáu, August 26, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*